

νητοι λοιπόν καὶ τοποθετημένοι εἰς θίας ἀποστάσεις ἀπ' ἄλληλων, ἀναμένουσιν οὕτω τὸ λυκάνυγές. Τότε καὶ δορκαδεῖς βλέπουσαι αὐτοὺς καὶ μὴ γυνώσκουσαι ποῦ γὰρ τραπῶσι, τρέχουσι φύρδην μίγδην περιστρεφόμεναι οἱ δὲ κυνηγοὶ ἀφίνουσιν ἔκαστος τὸν πάρδον του, στοτι; ἐκ τῆς συγχύσεως ὥρελοιμενος, σπανίως σφάλλειν νὰ συλλάβῃ μίαν δορκάδαν ἐκ τοῦ τραχήλου,

τινες δὲν εἶναι συσταλτοί, ως πάντες τῶν λοιπῶν σαρκοφάγων ζώων τοῦ γένους τῶν γαλῶν. Ο πάρδος βαδίζων, ως ὁ κύων, ἐπεται φυσικῶς; οἵτι αἱ δύνυχες οὗτοι, τοὺς ὄποιους οὐδὲν προστατεύει, κατὰ τῆς ἐνδέλεχους τριθῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰσὶν ἡμέλημένοι καὶ δὲν δύνανται νὰ χρητικεύσωσι πρὸς σπαραγμὸν τῆς λείας. Ο πάρδος λοιπόν εἶναι τὸ θήτον

Ο Βούλησθε;

Θήρων δορκάδων ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ νεότεροῦ περιγράψατε τοῦτον τὸν θηρευτικὸν τοποθετημένον ζῶον ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκογένειάν του. Εξημεροῦται εὔκολώτατα, καὶ εἴναι τὸ εἶδος τοῦτο δὲν ἐγένετο κατούκιδιον, ως καὶ ἡ γαλῆ, τοῦτο προερχεται, διότι ὁ ἀνθρωπος δέν ἐφρόντισεν εἰσέτι καὶ ἔχει ὡς δούλων ζῶων ὀλίγον καρτερικόν, καὶ τοὺς ὄποιους αἱ ὑπηρεσίαι εἰσὶν ἀνάξιαι τῆς τρόφης του.

Ο πάρδος, σερι οὖν ἡδὲ πρόκειται λόγος, εἶναι εἰδος γαλῆς, προσομοιώτατος μεν τῇ λεοπαρδάλει, ἀλλὰς διαφέρων κατὰ τὸ συγματισμὸν τῶν ὄγκων, οἱ-